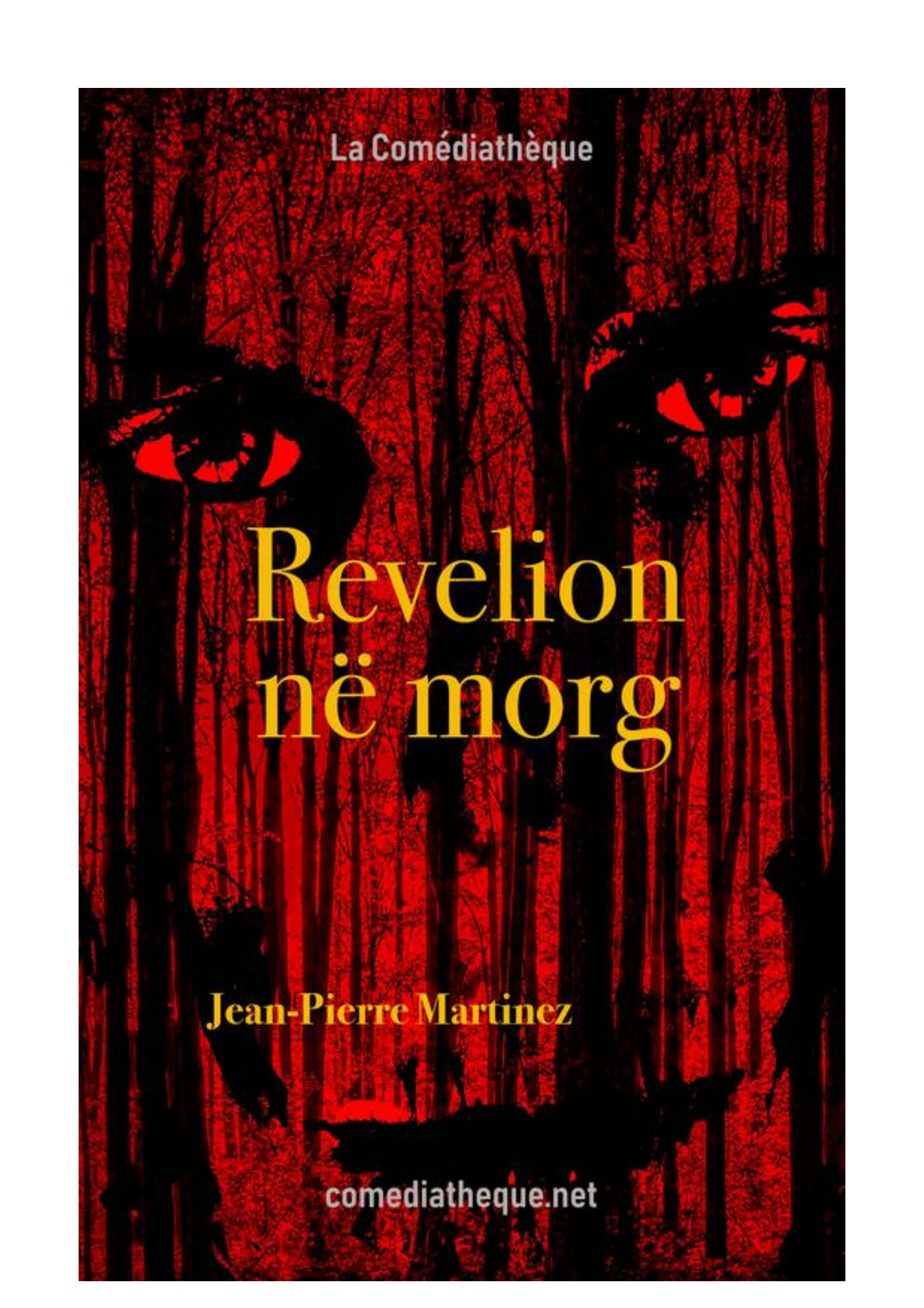

La Comédiathèque

Revelion në morg

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

Tekstet e pjesëve të Jean-Pierre Martinez mund të lexohen dhe të shkarkohen falas. Megjithatë, kjo nuk do të thotë se shfaqja e tyre publike është falas.

Çdo shfaqje publike, qoftë profesionale apo amatore, kërkon autorizim paraprak dhe pagesën e të drejtave përkatëse të autorit.

Jean-Pierre Martinez është anëtar i SACD (Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques). Për çdo kërkesë për autorizim për shfaqjen e një pjese, ju lutemi të kontaktoni autorin nëpërmjet faqes së tij zyrtare:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

Revelion në morg

Jean-Pierre Martinez

Përkthimi dhe përshtatja në gjuhën shqipe nga autori

Natën e ndërrimit të viteve, një burrë është me shërbim në Institutin e Mjekësisë Ligjore. Një orë para mesnatës, përpara tij shfaqet një grua e mbështjellë vetëm me një çarçaf. Ajo nuk e di kush është, as nga vjen. Dhe kjo natë në morg, që premtonte të ishte vdekjeprurëse nga mërzia, kthehet në një varg surprizash... Një komedi me shumë sirtarë (ata të morgut), me romantizëm absurd dhe humor të zi.

Personazhet

Burri

Gruaja

Një dhomë ku ka vetëm një tavolinë pune dhe dy karrige. Mbi tavolinë ndodhen një kompjuter i stërvjetër dhe një telefon i vjetër. Mbi të është varur tabela «Instituti i Mjekësisë Ligjore – Pritja». Pranë tavolinës, një pemë Krishtlindjesh e zbukuruar shkel e shko. Një burrë fle ulur pas tavolinës. Bie telefoni. Ai zgjohet me të kërcyer.

Burri – Instituti i Mjekësisë Ligjore, ju dëgjoj? Ah, mami, ti je... Jo, jo, unë... Po punoja. Jo, mos ki merak, nuk po pres gjelin e detit... Dhe as kam ndërmend të marr punë në shtëpi për Vitin e Ri... Dëgjo, deri tani është qetësi. Duhet thënë se fqinjët e mi nuk bëjnë shumë zhurmë. Po, e di, edhe unë do të kisha dashur të isha me ju për festën, por ç'të bëj... Jam përsëri me shërbim... Si për Krishtlindje, pikërisht. Të jesh i vetmi infermier beqar i repartit nuk ka vetëm përparësi. Me siguri mendojnë se gjatë festave s'kam gjë më të mirë për të bërë... Po, mami, ma ke thënë: nëse dua, ke plot vajza të sjellshme për të më prezantuar... E di, morgu është vendi ideal për të njohur vejusha, por menjëherë pasi kanë identifikuar trupin e burrit të tyre nuk është çasti më i përshtatshëm për t'i ftuar për një gotë... Dhe nuk do të martohem vetëm që të shpëtoj nga turni i natës së Vitit të Ri! *(Dëgjohet një gjëzim. Skena errësohet për një çast, shkreptin një vetëtimë dhe drita rikthehet.)* Po, duket se po afron stuhi. Jemi thuajse plot... Kam përshtypjen se sonte do të na duhet të refuzojmë klientë. Festat janë gjithnjë të ngarkuara këtu, sidomos kur moti është i keq... Njerëzit dehen tapë. Mbyten me ndonjë gocë deti ose me kockën e gjelit. Ose e therin gjelin e tyre me thikën e gocave të detit, pasi e kanë kapur në krahët e shokut më të mirë. Ose bien nga ballkoni duke varur një zbukurim. Ose përplasen me një pemë kur kthehen nga festa... Me pak fjalë, fundviti sjell shpesh një masakër. Po, mami, e mora shportën me ushqimin që më përgatite. Mish i ftohtë, po... Për pak ndryshim... Sigurisht, edhe unë do t'ju kem në mendje. Po, do të kem kujdes të mos më ngecë në fyt ndonjë halë peshku. Tani duhet të të lë, mami... Ju puth edhe unë. Po, flasim përsëri...

Ai mbyll telefonin dhe psherëtin. Hap një sirtar, përgatit një vijë kokainë dhe e thith.

Burri – Uf... Kjo do të ngjallte edhe një të vdekur...

Një tjetër gjëzim. Dritat fiken përsëri, por kësaj here nuk ndizen. Shkreptijnë vetëtima.

Burri – Dreqi e mori... Nëse nuk kthehet shpejt rryma, frigoriferët do të ngrohen dhe mishi do të priset. Me siguri ka rënë siguresa. Po ku është kutia elektrike? Sikur të gjeja fillimisht elektrik dore...

Ai del duke kërkuar rrugën në terr. Muzikë kërcënuese. Në gjysmëerrësirë hyn një grua e mbështjellë me një çarçaf si qefin. Duket e çorientuar. Vërtitet në skenë dhe ulet në karrigen e infermierit, pas tavolinës. Ky kthehet me një elektrik dore të ndezur, por nuk e sheh.

Burri – Është makth... Ku dreqin është ai matës...? S'është e mundur... Edhe mua do të më këputen siguresat... *(Edhe ai vërtitet në skenë pa e vënë re gruan, pastaj zhduket për një çast prapa skene.)* Ah, ja ku qenka! Pra... Po, këtu është problemi... Ka rënë automati... Mirë, mund të ishte më keq... Mjafton ta ngre këtë çelës... *(Drita ndizet.)* Dhe u bë drita!

Ai kthehet duke buzëqeshur i kënaqur, por buzëqeshja i ngrin kur sheh gruan si fantazmë në vendin e tij. Kërcen nga frika.

Burri – Po ju ç'dreqin kërkoni këtu? Jeni në vete? Për pak më pushoi zemra!

Gruaja – Më vjen vërtet keq...

Burri – Të vdesësh në morg natën e Vitit të Ri... Pranojeni, do të ishte një vdekje shumë budallaqe.

Gruaja – Në morg...?

Burri – Ç'është kjo veshje? Sapo jeni ngritur nga shtrati?

Ajo duket se vetëm tani e kupton që ka veshur vetëm një çarçaf.

Gruaja – Ah, po... Keni të drejtë...

Burri – Jeni veshur si fantazmë? Do të shkoni në ndonjë mbrëmje me kostume?

Gruaja – Jo, nuk besoj...

Burri – Po mirë, kush jeni ju?

Gruaja – Unë... Nuk e di...

Burri – Nuk e dini?

Gruaja – Jo. Nuk kam asnjë ide.

Burri – Sidoqoftë, këtu nuk keni punë. Ju lutem dilni.

Gruaja – Të dal? Po ku të shkoj?

Burri – Ku? Nuk e di. Kthehuni nga keni ardhur, për fillim.

Gruaja – Do të doja, por... nuk e di nga kam ardhur.

Burri – Nuk dini kush jeni, nuk dini nga vini... Por të paktën e dini ku jeni, apo jo?

Gruaja – Jo. Ku jemi?

Burri – Në recepsionin e Institutit të Mjekësisë Ligjore, zonjë. *(Tregon tabelën.)* E shihni? Është shkruar aty. Nëse kërkoni urgjencën, keni ngatërruar katin.

Gruaja – Urgjencën? Jo, nuk po kërkoj urgjencën.

Burri – Nuk më dukeni fare mirë... Keni pirë tepër? Ende nuk është as ora njëmbëdhjetë e natës. Zakonisht njerëz në gjendjen tuaj takojmë rreth orës gjashtë të mëngjesit, pas festës së Vitit të Ri.

Gruaja – Ah, sonte qenka nata e Vitit të Ri?

Burri – Sidoqoftë, nuk mund të rrini këtu.

Gruaja – Kam etje.

Burri – Jeni zbehur si e vdekur. A jeni mirë?

Gruaja – Mirë jam... por kam etje.

Burri – Do t'ju sjell një gotë ujë dhe pastaj do të largoheni... Ndërkohë mos lëvizni, dakord? Këtu është pak si në përrallën e Mjekërkaltrit. Ka dyer... dhe sirtarë... që është më mirë të mos hapen.

Gruaja – A keni ndonjë pasqyrë?

Burri – Pasqyrë?

Gruaja – Po.

Burri – Duhet të kem diku. *(Hap disa sirtarë.)* Dikur në morg përdornin një pasqyrë për të kontrolluar nëse njerëzit kishin pushuar vërtet së marri frymë. Ndonjëherë e përdorim edhe sot...

Nga sirtari i fundit nxjerr një pasqyrë dhe ia jep gruas.

Gruaja – Faleminderit.

Burri – Por, para se të rregulloni pamjen, më mirë shkoni e vishuni...

Ai del. Ajo shihet në pasqyrë, por nuk duket sikur e njeh veten. Ngrihet e hutuar dhe ecën përsëri nëpër skenë. Bie telefoni. Ajo përgjigjet.

Gruaja – Alo...? Mirëdita, zonjë... Po, po, keni telefonuar te... *(Sheh tabelën sipër tavolinës.)* Instituti i Mjekësisë Ligjore. Jo, nuk jam infermierja e shërbimit... Besoj se jo... Djali juaj? Nuk e di. Sapo doli, mendoj. Mirë... Do t'ia them... Po, gëzuar Vitin e Ri edhe juve. Mirupafshim, zonjë...

Ajo mbyll telefonin. Ai kthehet me një gotë ujë dhe ia zgjat.

Burri – Urdhëroni...

Gruaja – Faleminderit.

Ajo e zbraz gotën me një frymë. Ai e vështron me shqetësim dhe ruan distancën.

Burri – Më mirë tani?

Gruaja – Po... *(E sheh.)* Po ju?

Burri – Unë?

Gruaja – Edhe ju dukeni pak i trazuar.

Burri – Jo, jo, jam mirë...

Gruaja – Ah, po, ra telefoni...

Burri – Dhe?

Gruaja – Duhet ta merrni sërish mamane tuaj.

Burri – Ju u përgjigjët?

Gruaja – Po... Nuk duhej...? Më falni... Ra telefoni... E hapa... Instinktivisht...

Burri – Jeni në morg. Nuk keni pse t'i përgjigjeni telefonit.

Gruaja – Ishte mamaja juaj...

Burri – E kuptova.

Gruaja – Dukeni... i acaruar. Ç'ka ndodhur?

Burri – Ju shfaqeni në mes të stuhisë, në errësirë, mbështjellë me çarçaf... Jemi në morg... Dhe ju më pyesni mua ç'ka ndodhur?

Gruaja – Jam vërtet e hutuar...

Burri – E hutuar... Këtë nuk e vë në dyshim.

Gruaja – Më mirë të iki...

Ajo bën të dalë, por ai e ndalon.

Burri – Prisni... Më falni... Keni të drejtë... Nuk duhet të nervozohem kështu.

Gruaja – Nuk e di ç'po më ndodh... *(Duke parë shprehjen e tij.)* Doni të më thoni diçka, apo jo?

Burri – Problemi është se... nuk është e lehtë ta them...

Gruaja – Ju dëgjoj...

Burri – Për t'ju marrë ujin, kalova nga dhoma frigoriferike... Domethënë, vendi ku mbajmë...

Gruaja – Dhe?

Burri – Njëri nga sirtarët është hapur... Numri 99... Dhe është bosh.

Gruaja – Bosh...

Burri – Bosh. *(Një çast.)* Mos vallë keni dalë ju prej tij?

Heshtje.

Gruaja – Doni të thoni... se unë kam qenë e vdekur?

Burri – Nuk e di... Është vetëm një hipotezë... Një trup ka humbur... Ju shfaqeni menjëherë më pas, e mbështjellë me çarçaf. Nuk mbani mend asgjë... Vendoseni veten në vendin tim...

Gruaja – Për momentin do të parapëlqejë të isha në vendin tuaj sesa në timin, më besoni.

Burri – Po, sigurisht.

Gruaja – Pra, paskam vdekur... dhe qenkam kthyer në jetë?

Burri – Po përpiqem ta kuptoj.

Gruaja – Mendoni se është e mundur?

Burri – Teorikisht, jo.

Gruaja – Por ka ndodhur ndonjëherë?

Burri – Me sa di unë, jo, përveç në Bibël. Megjithëse... kush e di? Ka aq shumë gjëra të çuditshme... Në këtë morg, gjithsesi, nuk kam parë kurrë diçka të tillë.

Gruaja – Jeni i sigurt?

Burri – Më besoni, kam parë plot njerëz të hyjnë këtu me këmbët përpara, por asnjëri nuk ka dalë me këmbët e veta.

Gruaja – Atëherë?

Burri – Jo, nuk mund të jetë kështu...

Gruaja – Por...?

Burri – Por klientja e sirtarit 99 prapëseprapë më mungon.

Gruaja – I njihni të gjithë?

Burri – Kë?

Gruaja – Klientët tuaj...

Burri – Jo personalisht. Por kur nuk kam ç'të bëj, më ndodh të lexoj dosjet e tyre. Nganjëherë kemi edhe njerëz të famshëm, e dini...

Gruaja – Po... Herët a vonë, të gjithë përfundojnë në morg.

Burri – Më e rrallë është që të dalin prej këtij për ndonjë vend tjetër, përveç varrezave...

Një çast.

Gruaja – Po sikur të zgjoheshin edhe të vdekur të tjerë?

Burri – Jeni betuar të ma prishni festën... Të paktën nuk është ndonjë shaka, apo jo?

Gruaja – Shaka?

Burri – Në spitale jemi mësuar me humor të zi. Shaka mjekësh, si i thonë. Pranoj që kjo do të ishte shumë për të qeshur... nëse është shaka.

Gruaja – Ju siguroj që nuk është. *(Një çast.)* A besoni te fantazmat?

Burri – Nëse besoja, mendoni se do të kisha zgjedhur këtë profesion? Edhe pse, kur them «zgjedhur»... Mos kujtoni se ka qenë thirrja ime e jetës.

Gruaja – Atëherë mbase jam... një e vdekur e gjallë. Një zombi...

Burri – E vdekur e gjallë apo zombi... nuk di cilin variant të parapëlqej.

Gruaja – Mos kini frikë... Nuk dua t'ju bëj keq. Përkundrazi, kam nevojë për ndihmë...

Burri – Përveç çarçafit, nuk ngjani shumë me fantazmë. *(Afrohet.)* Më lejoni?

Ai ia kap dorën. Ajo tërhiqet instinktivisht.

Gruaja – Çfarë po bëni?

Ai i mat pulsën.

Burri – E keni dorën të ftohtë. S'është çudi, nëse sapo keni dalë nga frigoriferi. Por pulsën e keni normal. Jo, me siguri nuk jeni fantazmë.

Gruaja – Atëherë çfarë jam?

Burri – Nuk e di.

Gruaja – Nëse është ringjallje e vërtetë... do të ishte mrekulli.

Burri – Pas shumë mrekullive fshihet thjesht një diagnozë e gabuar. Edhe në Lourdes të Francës, shumica e mrekullive i shërojnë njerëzit që vetëm kujtojnë se janë të sëmurë.

Gruaja – Nuk jam e sigurt se ju kuptoj...

Burri – Mund t'ju kenë shpallur të vdekur kur në fakt ishit gjallë.

Gruaja – Ndodh kjo?

Burri – Nuk duhet të ndodhë, por mbase ka ndodhur ndonjëherë.

Gruaja – Kjo nuk shpjegon pse s'mbaj mend asgjë... Po sikur të jem thjesht e çmendur?

Burri – Ose po çmendem unë.

Gruaja – Ju?

Burri – Ndoshta po i përfytyroj të gjitha dhe asgjë nuk është e vërtetë. *(Një çast.)* Më pickoni!

Gruaja – Si?

Burri – Më pickoni! Nëse jam në gjumë do të zgjohem dhe makthi do të marrë fund.

Gruaja – Mirë...

Ajo e pickon.

Burri – Au!

Gruaja – E pra?

Burri – Me sa duket, nuk është makth.

Gruaja – Ose po ëndërroni sikur po ju pickojnë.

Burri – Fatkeqësisht edhe kjo është e mundur. Dhe ju nuk mbani mend vërtet asgjë?

Gruaja – Asgjë...

Burri – Po të paktën nuk keni humbur të folurën... Duhet të mbani mend diçka. Përpikuni. Përqendrohuni. Cili është imazhi i parë që ju vjen në mendje?

Ajo duket se përqendrohet.

Gruaja – Një tortë.

Burri – Tortë?

Gruaja – Tortë ditëlindjeje.

Burri – Një ditëlindje... E juaja?

Gruaja – Ashtu besoj.

Burri – Çfarë emri ka shkruar mbi tortë?

Ajo përqendrohet sërish.

Gruaja – Cristina! Gëzuar ditëlindjen, Cristina!

Burri – Dhe jeni e sigurt se është ditëlindja juaj?

Gruaja – Mendoj. Jam gati të fryj qirinjtë.

Burri – Sa qirinj janë?

Ajo mbyll sytë që të përqendrohet.

Gruaja – Tre!

Burri – Ah... Kjo nuk na ndihmon shumë...

Një çast.

Gruaja – Ndoshta kur vdesim na bëhet vetvetiu një përditësim. Harrojmë gjithçka për t'u rilindur si dikush tjetër. Si një foshnjë, për shembull.

Burri – Dhe këtë herë diçka paska shkruar keq? Një defekt në sistem, domethënë.

Gruaja – Dhe në vend që të rimishërohem, rilind në të njëjtin trup...

Burri – Por i mbani mend vitet e para të jetës, deri në moshën trevjeçare.

Heshtje.

Gruaja – E dini kush është ajo grua?

Burri – Numri 99...? Po, është në dosje. Por të dhënat janë konfidenciale.

Gruaja – Po nëse jam unë...

Burri – Keni të drejtë. Nëse jeni ju, nuk është më sekret mjekësor. *(Ulet para kompjuterit dhe shtyp tastet.)* Të shohim... 96, 97, 98... Ja, 99.

Gruaja – Atëherë?

Burri – E ka emrin Cristina... Cristina Wagner...

Gruaja – Si mbi tortë!

Burri – Si mbi tortë, po.

Gruaja – Çfarë tjetër? Ndoshta do të më ndihmojë të kujtoj...

Ai sheh përsëri ekranin e kompjuterit.

Burri – Ka lindur në vitin 1989... më 31 dhjetor.

Gruaja – Atëherë... sot qenka ditëlindja ime!

Burri – Gëzuar ditëlindjen, Cristina. Më falni, s'kam përgatitur tortë...

Gruaja – Çfarë tjetër?

Burri – Profesioni: psikoterapiste...

Gruaja – Psikoterapiste?

Burri – As këtë nuk e mbani mend?

Gruaja – Jo. Dhe... jam e martuar?

Burri – Po... me njëfarë Richard-i.

Gruaja – Richard Wagner...

Burri – Ju thotë gjë ky emër?

Gruaja – Diçka të vagullt...

Burri – Ka vdekur më... Ishte dje.

Gruaja – Dhe nga çfarë kam vdekur?

Burri – Shkaku i vdekjes... helmim nga ilaçet. Është kërkuar autopsi.

Gruaja – Ka ndonjë fotografi?

Burri – Po... por po ju paralajmëroj, nuk është pamje e këndshme.

Gruaja – Ka dalë kaq keq fotografia?

Burri – Është bërë pas vdekjes.

Gruaja – Ma tregoni gjithsesi...

Ajo hedh sytë nga ekrani i kompjuterit.

Burri – Ju paralajmërova. Nuk ju nxjerr fort bukur kjo fotografi.

Gruaja – Po, nuk dukem shumë mirë.

Burri – Nga përvoja ime, të vdekurit rrallë duken mirë...

Gruaja – Ndoshta duhet të lajmërojmë familjen... Burrin tim...

Burri – Tani... nuk është se ndryshojnë gjë disa minuta, apo jo? Sepse ata do të tronditen, sigurisht.

Gruaja – Pa dyshim.

Burri – Nuk e di nëse mund të marr mbi vete përgjegjësinë për të lajmëruar të afërmit. Më parë duhet ta verifikojmë. Të jemi të sigurt që nuk gabojmë. Të mos u japim shpresa të rreme. Me pak fjalë, ringjallja juaj duhet të njihet zyrtarisht.

Gruaja – Të njihet zyrtarisht? Si një mrekulli, doni të thoni?

Burri – Duhet t'ju ekzaminojë përsëri mjeku ligjor. Të pranojë se është gabuar. Se nuk keni qenë vërtet e vdekur. Por i dini mjekët. Nëse ka diçka që e urrejnë, është të pranojnë gabimin.

Gruaja – Duhet të telefonojmë mjekun ligjor! Menjëherë!

Burri – Fatkeqësisht nuk ia kam numrin personal. Sonte jam unë me shërbim. Është nata e Vitit të Ri. Ai me siguri po feston diku.

Gruaja – Pra, nuk ka asnjë zgjidhje për raste urgjente?

Burri – Në morg rastet urgjente janë jashtëzakonisht të rralla...

Gruaja – Nuk e di... Të paktën të lajmërojmë policinë?

Burri – Do të mendojnë se është një shaka pa kripë... Është Viti i Ri... Të gjithë janë të dehur. Edhe unë kam marrë ca substanca të ndaluara për të harruar se do të festoj me njëqind kufoma. Do të parapëlqejë të mos më bënin analizat pikërisht tani...

Gruaja – Atëherë çfarë të bëjmë?

Burri – Në këtë pikë mund të presim edhe deri nesër në mëngjes. Turni im mbaron në gjashtë... Do të lajmëroj atë që më zëvendëson dhe do të shohim bashkë si t'ia bëjmë.

Gruaja – Më vjen keq që ju shkaktoj gjithë këto telashe.

Burri – E rëndësishme është që jeni gjallë. Por nëse jeni vërtet e kthyer nga të vdekurit, as për ju nuk do të jetë e lehtë...

Gruaja – Mendova se pjesa më e vështirë kishte mbaruar kur dola nga sirtari...

Burri – Më besoni, problemet vetëm sa kanë filluar. Pasi të kanë shpallur të vdekur dhe të tjerët janë mësuar me këtë mendim...

Gruaja – Fatkeqësisht, mbase keni të drejtë.

Burri – Pa folur për burokracinë. Kur administrata vendos se dikush ka vdekur, nuk është e lehtë ta bindësh të ndryshojë mendje.

Gruaja – Po mendoj mos do të ishte më thjesht të kthehesha në sirtarin tim.

Burri – Si ndiheni?

Gruaja – Mirë.

Burri – Sepse, nëse këmbëngulni, mund t'ju vizitojë një mjek rezident.

Gruaja – Po ju jeni infermier, apo jo? Më kontrolluat...

Burri – Po unë nuk jam specialist për të vdekurit që ecin.

Ajo sheh rreth e rrotull.

Gruaja – Pra, këtu punoni...

Burri – Po.

Gruaja – Dhe... të gjithë kalojnë nga Instituti i Mjekësisë Ligjore?

Burri – Jo, zakonisht përfundojnë në një dhomë mortore të zakonshme. Ju jeni këtu sepse vdekja juaj konsiderohet e dyshimtë.

Gruaja – E dyshimtë?

Burri – Domethënë... një vdekje me rrethana të paqarta. Vetëvrasje... ose vrasje.

Gruaja – Mendoni se dikush mund të më ketë helmuar?

Burri – Këtë do ta tregojë hetimi... Pas autopsisë.

Gruaja – Autopsisë?

Burri – Epo, në rastin tuaj besoj se nuk do të ketë autopsi, sigurisht.

Gruaja – Kush mund të ketë dashur të më vrasë?

Burri – Kush e di...

Gruaja – Burri im?

Burri – Pikërisht për këtë duhet të mendohemi dy herë përpara se ta lajmërojmë. Nëse vjen ai t'ju marrë nga morgu...

Gruaja – Pse do të donte burri im të më vriste?

Burri – Arsyet për të vrarë bashkëshortin nuk mungojnë, më besoni...

Gruaja – Shpresoj të mos flisni nga përvoja... Jeni i martuar?

Burri – Jo.

Gruaja – Me këtë pikëpamje për martesën, e kuptoj pse.

Burri – Megjithatë, nuk është e sigurt që ka ndodhur vrasje. Dhe edhe nëse është vrasje, nuk do të thotë që fajtor është burri juaj.

Gruaja – Atëherë vetëvrasje? Po pse?

Burri – Kush mund ta dijë...

Gruaja – E ndiej se do të thoni që arsyet për t'u vetëvlarë nuk mungojnë... Nuk jeni shumë optimist nga natyra.

Burri – Me këtë punë që bëj... jam mësuar ta shoh gjithçka me ngjyra të errëta.

Gruaja – Por edhe në morg ndodhin surpriza të këndshme. Ja prova...

Burri – Ndërsa ju më dukeni optimiste. Prandaj besoj se vetëvrasjen mund ta përjashtojmë.

Gruaja – Atëherë duhet të ketë qenë vrasje...

Burri – Duhet të keni të paktën disa kujtime?

Gruaja – Vetëm ndjesi të turbullta. Herë pas here ndonjë shkëndijë. Sikur shpirti im të qëndronte pezull mbi trupin tim...

Burri – Uau... E kisha fjalën për kujtime nga jeta juaj. Kjo qenka një përvojë e mirëfilltë e botës tjetër... Edhe pse ngjan shumë me atë që ndiej pasi pi hashash.

Gruaja – Gjithsesi, nuk mbaj mend ndonjë plak me mjekër të bardhë që të më priste te porta e parajsës.

Burri – Po çastet e fundit? Para vdekjes?

Gruaja – Jo... Asgjë...

Burri – Sepse në rast vrasjeje kjo do ta ndihmonte policinë.

Gruaja – Po, imagjinoj se rrallë ndodh të marrësh dëshminë e vetë viktimës së vrasjes...

Burri – Për fat të keq... Do të zgjidheshin shumë dosje të vjetra e të pazbardhura.

Gruaja – Fatkeqësisht nuk më kujtohet asgjë nga rrethanat e vdekjes sime... Madje as nga jeta ime... Çuditërisht, mbaj mend më mirë lindjen. E shoh veten në inkubator në maternitet.

Burri – Nëse nuk mbani mend edhe emrin e shkruar në byzylykun e foshnjës, nuk na ndihmon shumë.

Gruaja – Jo, fatkeqësisht... Dhe isha vetëm tri ditëshe. Ende nuk dija të lexoja.

Heshtje.

Burri – Megjithatë, mund të shkruanit një libër.

Gruaja – Libër?

Burri – Për të treguar udhëtimin tuaj në botën tjetër!

Gruaja – Ju thashë, janë vetëm ndjesi të paqarta.

Burri – Mund t'i shtonit pak fantazi... Shkruhen libra edhe për shumë më pak. Disa mbushin katërqind faqe vetëm për të treguar si kanë humbur ca kilogramë me një dietë mrekullibërëse. Kurse një përvojë pranë vdekjes... Jam i sigurt se do të shitej si bukë e ngrohtë.

Gruaja – Mendoni?

Burri – Ose një pjesë teatri...

Një çast.

Gruaja – Nuk duroj dot më... Po dal prej këtej...

Ajo niset të dalë. Ai e ndalon.

Burri – Prisni...

Gruaja – Kam kaluar më shumë se një ditë në një sirtar. Po mbytem këtu. Doni të më ndaloni të marr pak ajër?

Burri – Jo, por nuk jua këshilloj.

Gruaja – Po sikur kjo të jetë vetëm e përkohshme? Ndoshta jam Hirushja në version zombi. Kam leje deri në mesnatë dhe kur të bien dymbëdhjetë goditjet e orës, do të kthehem në hiç. Këtë herë përgjithmonë. Prandaj, me lejen tuaj, më mirë të shkoj në ballo sesa të rri në morg. Është nata e Vitit të Ri, e gjithë bota feston. Do ta gjej një festë ku të më lënë të hyj pa ftesë.

Burri – E mbështjellë me qefin?

Gruaja – Ka edhe festa me kostume...

Burri – Ringjalljet janë vërtet të rralla, por nuk ka arsye të besojmë se e juaja do të jetë e përkohshme.

Gruaja – Edhe ringjallja e Jezusit zgjati vetëm dyzet ditë. Po e imja, si një e vdekshme e zakonshme...? Më lini të kaloj!

Ajo shkon drejt daljes. Ai e ndalon përsëri.

Burri – Tregohuni e arsyeshme... Jeni shpallur e vdekur. Ligjërisht nuk ekzistoni më. Nuk keni më të drejta. Në sytë e ligjit dhe të shoqërisë, jeni zhdukur. Si një foshnjë që nuk është pagëzuar ende.

Gruaja – Pagëzuar?

Burri – Domethënë, regjistruar, natyrisht. Sikur të ishim në maternitetet dhe unë të isha mami, a do ta lija një foshnjë të dilte në rrugë përpara se prindërit ta regjistrojnë në gjendjen civile?

Gruaja – Foshnjë...? Nuk po ju ndjek...

Burri – Nëse dilni prej këtej, nuk do të keni asnjë mbrojtje...

Gruaja – Çfarë mund të më ndodhë? Të vdes për herë të dytë?

Burri – Dhe nuk mbani mend asgjë... Nuk keni para. Do të ishit pre e lehtë. Nëse dikush ju vret, askush nuk do të shqetësohet. Ju jeni tashmë e vdekur. Certifikata juaj e vdekjes është këtu...

Gruaja – Nga ana tjetër, meqë nuk ekzistoj më, mund të bëj ç'të dua. Të grabis një bankë ose... të vras dikë. Pse të mos filloj me ju?

Burri – Më mirë të mos arrijmë deri aty. Nëse e dëshironi vërtet, nuk do t'ju pengoj të largoheni.

Gruaja – Po bëj shaka, qetësohuni.

Burri – Ja pra, edhe i vdekur mund ta ruash sensin e humorit.

Gruaja – Nuk kam vrarë kurrë njeri, të paktën kështu besoj. S'do të filloj tani që kam vdekur.

Burri – Qëndroni me mua, ju lutem...

Gruaja – Mirë... Nuk dua t'ju sjell telashe të tjera.

Burri – Faleminderit. Më lehtësohet zemra, vërtet...

Një çast.

Gruaja – Por kam përshtypjen se diçka tjetër ju mundonte kur menduat se një nga banoret tuaja do të largohej... Mos më thoni se tashmë jeni lidhur me mua...

Burri – Nëse nesër në mëngjes mungon një trup, do të më kërkojnë llogari. Dhe si t'ua shpjegoj se kufoma iku me këmbët e veta për të festuar në qytet? Do të më akuzojnë se kam fshehur një kufomë. Ndoshta edhe më keq...

Gruaja – Kush do të kishte idenë të vidhte një kufomë?

Burri – Ka ndodhur. E dini që trupin e Charlie Chaplin-it e rrëmbyen disa muaj pas vdekjes?

Gruaja – Për çfarë?

Burri – Thjesht për t'i kërkuar shpërblim së vesë.

Gruaja – Unë nuk jam e famshme. Askush nuk do të paguante të më kthente gjallë. E jo më të më kthente kufomën...

Ajo ulet.

Burri – Shijojeni edhe pak vdekjen. Nuk është përvojë që u jepet të gjithëve.

Një çast.

Gruaja – Po sikur ringjallja ime të mos i gëzojë të gjithë?

Burri – Me siguri ka shumë njerëz që ju duan, apo jo? Përveç burrit tuaj...

Gruaja – Nuk e di... Nuk mbaj mend asgjë... Ndoshta kam qenë njeri i padurueshëm. Ose përbindësh. Nëse dikush ka dashur të më vrasë, mbase e kam merituar.

Burri – Eh... Kush e di...

Gruaja – Ose kam lënë një trashëgimi të majme. Apo ndonjë shtëpi, që dikush do ta trashëgojë vetëm pasi të vdes unë.

Burri – Ose të afërmit tashmë ju kanë qarë dhe kanë bërë plane të reja.

Gruaja – Faleminderit që po më ngrini moralin. Po më ndihmoni shumë...

Burri – Sidoqoftë, duhet të vendosim. Autopsia është planifikuar për nesër në mëngjes...

Gruaja – Po, nuk mund të mbetem e vdekur përgjithmonë.

Burri – Nuk do ta kisha menduar kurrë se do të dëgjoja një fjali të tillë këtu.

Gruaja – E dini çfarë? Keni të drejtë, sonte është nata e ndërrimit të viteve. Të gjithë po festojnë. Ringjallja ime mund të presë deri vitin tjetër.

Heshtje.

Burri – Po sikur e gjithë kjo të jetë një keqkuptim dhe ju të mos keni vdekur kurrë?

Gruaja – Po sirtari bosh me numër 99, si shpjegohet?

Burri – Mund të jetë thjesht një gabim. Dikush mund ta ketë marrë trupin për ta përgatitur për varrim dhe ka harruar dokumentet. Këtu klientët janë kalimtarë. Rrinë dy a tri net para se të vendosen përgjithmonë në banesën e fundit.

Gruaja – Po harroni që unë quhem Cristina, si gruaja që ka vdekur.

Burri – Mund të jetë rastësi.

Gruaja – Pranojeni që do të ishte rastësi e jashtëzakonshme.

Burri – Në fakt, askush nuk e ka vërtetuar se ju quheni Cristina. Përveç kujtimit të turbullt të tortës së ditëlindjes... Është provë disi e dobët...

Gruaja – Po fotografia?

Burri – Fotografi kufome... Vështirë të gjykosh sa ngjan. Po ta dinit sa njerëz vijnë të identifikojnë bashkëshortin dhe nuk e njohin trupin e tij.

Gruaja – Le ta pranojmë. Unë nuk jam Cristina Wagner, gruaja e Richard Wagner-it. Atëherë kush jam? Dhe nga vij?

Burri – Ndoshta keni ikur nga një spital psikiatrik.

Gruaja – Mendoni se jam e çmendur?

Burri – Sidoqoftë, vuani nga amnezia.

Gruaja – Po, mbase...

Heshtje.

Burri – Ose jam unë i çmenduri.

Gruaja – Ju?

Burri – Dhe në çmendurinë time e kam shpikur vetë gjithë këtë histori. Puna në morg ta prish mendjen më në fund.

Gruaja – Mirëpo unë jam këtu.

Burri – Në këtë rast jemi të çmendur të dy.

Gruaja – Kush e di.

Burri – Kemi ikur nga çmendina dhe kemi përfunduar në morg.

Gruaja – Po si kemi mbërritur këtu?

Burri – Mjafton të marrësh ashensorin. Jemi në spital. Psikiatria është në katin e fundit dhe Instituti i Mjekësisë Ligjore në bodrum.

Gruaja – Po a jemi të sigurt se ndodhemi në morg?

Burri – Kemi një tabelë, të paktën.

Gruaja – Po sikur e gjitha të jetë produkt i imagjinatës sonë të sëmurë...

Burri – Tani gjërat po bëhen pak të ndërlikuara për mua.

Gruaja – Kjo Cristina që vdiq, thatë se ishte psikoterapiste, apo jo?

Burri – Kështu m'u duk se lexova në kartelë.

Gruaja – Atëherë mbase jam psikoterapistja juaj.

Burri – Një psikoterapiste e çmendur?

Gruaja – Zakonisht këta njerëz kanë një vidë të liruar. Përderisa zgjedhin një punë të tillë.

Burri – Një i çmendur me terapistë një të çmendur që, për më tepër, ka vdekur. Keni të drejtë, tani çdo gjë po më bëhet shumë më e qartë.

Gruaja – Po... Nuk e di nëse ishim të çmendur, por tani po çmendemi me siguri.

Bie telefoni. Ai përgjigjet.

Burri – Ah, mami... Po, po, gjithçka në rregull. Jo, vazhdon qetësia... Deri tani s'kemi pasur asnjë hyrje të re. Madje, e kundërta... Dalje? Jo, as dalje. Të paktën akoma... Të duket i çuditshëm zëri im? Jo, jo, të siguroj që këtu s'ka ndodhur asgjë e pazakontë. Ah, po, vajza me të cilën fole më parë... Po, është Cristina... Po si ta thërras tjetër, përveç emrit? Jo, mami... Është vetëm një kolege. Po, natyrisht, është shumë e mirë, por... Mirë, të marr më vonë, dakord? Po, argëtohuni.

Ai e mbyll telefonin.

Gruaja – Nuk i thatë asgjë?

Burri – Çfarë t'i thosha? Po e kaloj natën e Vitit të Ri vetëm për vetëm me një grua të bukur... por kam disa arsye të mendoj se mund të jetë zombi.

Gruaja – Një grua e bukur...?

Burri – Unë mezi do të guxoja t'i prezantoja mamasë një vajzë që e kam njohur në bar, e jo më një vajzë që e gjeta në sirtar të morgut... Megjithatë, i latë përshtypje shumë të mirë. Por mos merrni shumë zemër. Ajo do të bënte gjithçka që t'i jepja nipër e mbesa. Edhe të më martonte me një zombi.

Gruaja – Domethënë, jeni beqar i përjetshëm.

Burri – Sipas mamasë, rrezikoj të mbetem beqar i vjetër...

Gruaja – Pse nuk jeni martuar?

Burri – Nuk e di. Ndoshta nuk kam gjetur njeriun e duhur. Deri sot...

Gruaja – Deri sot?

Një çast hutimi. Është e qartë që tërhiqen nga njëri-tjetri.

Burri – Kjo vërtet nuk është e arsyeshme...

Gruaja – Jo... Po ç'do të thoshte mamaja juaj...

Burri – Do t'ju ftoja të vinim bashkë te familja ime për të pritur Vitin e Ri, por jam në turn.

Një çast.

Gruaja – Po sendet e asaj gruaje, i keni?

Burri – Sendet...?

Gruaja – Kur klientët tuaj mbërrijnë këtu, supozoj se kanë ende rrobat veshur dhe ju i zhvishni.

Burri – Po, natyrisht...

Gruaja – Ju më keni zhveshur?

Burri – Unë... Nuk mbaj mend... Besoj se do ta mbaja mend...

Gruaja – Por sendet e mia i keni diku, apo jo? Domethënë, sendet e asaj gruaje.

Burri – Po.

Gruaja – Nëse i shoh, mbase më kthehet kujtesa... Sidoqoftë, do të mund të vishem.

Burri – Sigurisht...

Gruaja – Pra?

Burri – Po shoh ç'mund të bëj...

Ai del. E mbetur vetëm, ajo merr pasqyrën dhe sheh përsëri veten.

Gruaja – Nuk dukem dhe aq keq... për dikë që ka vdekur dje.

Rregullon flokët. Ai kthehet me disa rroba dhe një çantë.

Burri – Ja sendet e Cristina Wagner-it.

Gruaja – Faleminderit. *(Pak në siklet.)* Më lejoni të vishem?

Burri – Ju lutem...

Me një lëvizje të shkathët, heq çarçafin që e mbulon dhe e mban të tendosur përpara vetes.

Gruaja – Mund ta mbani çarçafin dhe të mbyllni sytë?

Burri – Nëse i mbyll sytë, çarçafi nuk shërben më për asgjë...

Gruaja – E vërtetë, por nëse hyn dikush...

Burri – Keni të drejtë.

Gruaja – Dhe, nuk e di pse, por më duket sikur po na shohin... Juve jo?

Burri – Po... Një tjetër shfaqje e imagjinatës sonë të sëmurë, besoj.

Ai mban çarçafin të shtrirë përpara saj. Ajo vishet me rrobat që solli ai.

Gruaja – Mund t'i hapni sytë.

E veshur është edhe më tërheqëse sesa e mbështjellë me çarçaf. Ai duket i mahnitur.

Burri – Ah, po, tani... Tani ngjani shumë më pak me fantazmë.

Gruaja – Këto rroba më rrinë për mrekulli. Duhet të jenë të miat...

Burri – Po...

Ajo bën disa hapa.

Gruaja – Ishte edhe një çantë.

Ai ia zgjat çantën.

Burri – Ja ku është...

Ajo e hap dhe sheh brenda. Nxjerr një celular.

Gruaja – Paska edhe telefon... Me siguri këtu s'pushon së rëni zilja.

Burri – Zakonisht përpiqemi t'ua kalojmë në modalitetin e avionit.

Telefoni fillon të bjerë.

Gruaja – Me sa duket, jo këtij... *(Instinktivisht përgjigjet.)* Cristina Wagner, ju dëgjoj...

Burri – Ju këshilloj ta mbyllni.

Ajo e ndërpret telefonatën dhe e lë celularin mbi tavolinë.

Gruaja – Keni të drejtë. Mendoj se tani për tani është më mirë kështu.

Burri – Ndoshta dikush po ju uron Vitin e Ri.

Gruaja – Mesa duket, ende nuk e ka marrë lajmërimin e vdekjes.

Burri – Në fund të fundit, keni vdekur vetëm dje.

Ajo sheh përsëri në çantë dhe nxjerr një buzëkuq. Lyhet lehtë.

Gruaja – Më shkon kjo ngjyrë?

Burri – Shumë... Ju jep një pamje më...

Gruaja – Të gjallë?

Burri – Më femërore.

Gruaja – A mbetet femërore një grua edhe pasi vdes...?

Burri – Ah, kjo është nga një këngë e Brigitte Fontaine-it, këngëtare franceze. E njihni?

Gruaja – Mesa duket, i njoh këngët e saj. Por mbi të gjitha më duket se këtë replikë e kam dëgjuar edhe diku tjetër.

Burri – Cilën replikë?

Gruaja – Atë që thatë tani: «Kjo është nga një këngë e Brigitte Fontaine-it».

Burri – Ah, po...?

Gruaja – M'u kujtua! Është nga një pjesë tjetër e të njëjtit autor.

Burri – Një pjesë tjetër?

Gruaja – Me sa duket, ky autor e ka zakon të përsërisë veten.

Burri – Por, kur thoni «replikë», doni të thoni... se ne të dy po luajmë në një pjesë teatri?

Gruaja – Edhe kjo është një hipotezë serioze, apo jo?

Burri – Në fakt, do të shpjegonte shumë gjëra.

Gruaja – Në teatër të vdekurit kthehen në jetë shumë më shpesh.

Një çast.

Burri – Është e çuditshme, nuk ju përfytyroja admirues të Brigitte Fontaine-it.

Gruaja – Pse, dukem si pulë pa mend?

Burri – Aspak... Dua të them... Jeni pak e re për të qenë adhuruese e saj, kaq.

Gruaja – Sa vjeçe më mendoni?

Burri – Datën e lindjes e pashë në certifikatën e vdekjes. Por do t'ju jepja dhjetë vjet më pak.

Gruaja – Sa i sjellshëm jeni.

Burri – Në çdo rast, jeni e mrekullueshme... për një të vdekur.

Ajo duket pak e prekur.

Gruaja – As ju nuk jeni keq... për një punonjës morgu.

Burri – Nëse më lejoni të vazhdoj me figurat letrare, do të thosha se jeni për t'u ngrënë.

Gruaja – Por kjo mund të na çojë në një rrugë të rrezikshme, apo jo?

Një çast ngurrimi. Tërheqja mes tyre bëhet gjithnjë më e fortë. Dëgjohen zhurmat e festës: fishekzjarre, bori, thirrje...

Burri – Ja, po afron mesnata.

Gruaja – Atëherë, gëzuar Vitin e Ri!

Burri – Gëzuar edhe juve.

Gruaja – Çfarë mund t'i urojmë njëri-tjetrit?

Burri – Nuk e di...

Gruaja – Mund të puthemi, të paktën?

Burri – Pse jo...

Përgatiten t'i japin njëri-tjetrit një puthje në faqe, por përfundojnë duke u puthur në buzë me pasion. Shkëputen të sikletosur.

Gruaja – Më vjen shumë keq, më falni.

Burri – Jo, faji është imi. Nuk e di ç'më gjeti.

Gruaja – Erosi dhe Thanatosi... Dashuria dhe vdekja... Dihet, të kundërtat tërhiqen...

Burri – Dukeni se merrni vesh shumë nga këto gjëra. Duhet të jeni vërtet psikanaliste.

Gruaja – Nëse jam psikanalistja juaj, s'është çudi që keni rënë në dashuri me mua.

Burri – Vërtet?

Gruaja – Gjithkush bie në dashuri me psikanalistin e vet. Quhet transferim.

Një çast.

Burri – Pyes veten si do të përfundojë gjithë kjo.

Gruaja – Mirë... nëse është komedi. Por nëse është tragjedi...

Burri – Ju do të ktheheni nga keni ardhur dhe unë do të mbetem vetëm. Gjithçka do të zhduket bashkë me mjegullën e festës, sikur të kishte qenë vetëm një ëndërr.

Gruaja – Po, mbase është vetëm një defekt i përkohshëm i sistemit kur kalojmë në vitin e ri.

Burri – Dhe do të zhdukeni menjëherë pas këtij përqaftimi. Siç thatë më parë, në goditjen e dymbëdhjetë të mesnatës.

Dëgjohen dymbëdhjetë goditjet e orës. Të dy mbeten të ngrirë.

Gruaja – Mesnata kaloi dhe unë jam ende këtu.

Burri – Dhe ende gjallë.

Gruaja – Kam frikë.

Burri – Edhe unë.

Gruaja – Tani kam vërtet frikë të vdes. Sepse kam frikë t'ju humbas.

Burri – Nëse është ëndërr, do të doja të mos zgjohesha kurrë.

Gruaja – Dhe nëse është çmenduri, parapëlqej të mbetem e çmendur.

Burri – Kjo është krejt e paarsyeshme. Nuk mund të dashurohem me ju. Edhe nëse nuk jeni e vdekur, jeni e martuar. Kjo është edhe më keq.

Gruaja – Nga ana tjetër, burri im është bërë tashmë i ve. Kjo do t'i thjeshtojë gjërat.

Burri – Mendoni?

Gruaja – Atëherë çfarë të bëjmë?

Burri – Mamaja më përgatiti një shportë me ushqim për festën.

Gruaja – Nuk kam shumë uri.

Burri – As unë... Por mund të pimë shampanjën.

Ai nxjerr shishen, e hap dhe mbush dy gota. Njërin ia zgjat gruas.

Gruaja – Faleminderit.

Burri – Për jetën...

Gruaja – Për dashurinë...

Ata trokasin gotat dhe pinë. Celulari i Cristina Wagner-it bie përsëri. Shikohen të hutuar. Telefoni pushon.

Burri – Nuk mund të bëjmë përgjithmonë sikur s'ka ndodhur asgjë...

Gruaja – Tani që ju gjeta, nuk dua t'ju humbas...

Burri – Nëse duam ta zyrtarizojmë një ditë lidhjen tonë, më parë duhet të zyrtarizojmë ringjalljen tuaj.

Celulari bie sërish. Ajo sheh ekranin.

Gruaja – Është ai!

Burri – Richard Wagner...

Gruaja – Si do të reagojë kur të marrë vesh se nuk është më i ve...?

Burri – Dhe se sapo jeni ringjallur, po e tradhtoni tashmë me një punonjës morgu.

Gruaja – Po pse më merr në telefon, kur mendon se kam vdekur?

Burri – Për të dëgjuar zërin tuaj në sekretarinë telefonike...?

Gruaja – Nuk e përfytyroj kaq sentimental.

Burri – E përfytyroni apo ju kujtohet?

Gruaja – Po, kujtesa po më kthehet pak nga pak. Për momentin janë vetëm fragmente të shpërndara. Si pjesëza të një enigme që po përpiqem t'i bashkoj.

Burri – Po sikur ai t'ju ketë telefonuar edhe herën e parë...? Ndoshta gabimisht. Ka dëgjuar zërin tuaj dhe tani e di se nuk keni vdekur...

Një çast. Ajo duket krejt e zhytur në mendime.

Gruaja – Tani më kujtohet... (*E ngrirë nga tmerri.*) Ishte vërtet ai që më helmoi...

Burri – Por... pse?

Gruaja – I shoh para syve çastet e mia të fundit. Një grindje shumë e dhunshme. Sapo kam zbuluar se, pa dijeninë time, prej vitesh burri im drejton një grup të vogël neonazist që synon të përgatisë një grusht shteti në Francë...

Burri – Grusht shteti... Po kjo është serioze... Richard Wagner... Më duket sikur e kam dëgjuar atë emër...

Gruaja – Kam trashëguar pasurinë e prindërve të mi. Besoj se kryesisht për këtë më është martuar. Dhe me paratë e mia financon fshehurazi atë tufë neonazistësh. I them se do të divorcohem dhe se nuk do t'i jap më asnjë qindarkë...

Burri – Sigurisht, ai nuk pranon. Dhe ju vrau që të trashëgojë pasurinë tuaj...

Gruaja – Po... Më detyroi t'i pija ato ilaçe duke më kërcënuar me armë, që vrasja të dukej si vetëvrasje.

Burri – Pra është i armatosur dhe e di që jeni këtu. Me siguri tashmë po vjen të mbarojë atë që nisi.

Gruaja – Nuk rrezikon asgjë! Zyrtarisht unë jam tashmë e vdekur!

Burri – Mos u shqetësoni, jam këtu.

Gruaja – Çfarë do të bëni nëse shfaqet me armë në dorë... e ndoshta edhe me miqtë e tij neonazistë të Grupit Wagner?

Burri – Për fillim do të njoftoj policin që është me shërbim para spitalit... Nuk do të jetë e lehtë t'ia shpjegoj, por mund të përpiqem... (*E puth në buzë.*) Mos lëvizni që këtej, dakord? Kthehem menjëherë...

Ai del. Ajo mbetet vetëm, e shqetësuar. Dëgjohen përsëri gjëmime. Dritat dridhen. Shkreptijnë vetëtima. Ajo shkruan me nxitim një shënim në kompjuter. Dritat fiken. Edhe ajo del në errësirë. Muzikë melodramatike. Ai kthehet dhe e gjen dhomën në errësirë.

Burri – Cristina? Siguresat kanë rënë prapë...

Ai del për një çast prapa skene për të rikthyer rrymën. Drita ndizet. Ai hyn sërish dhe nuk e sheh gruan.

Burri – Cristina?

Duket i dëshpëruar. Vë re shënimin në ekran dhe e lexon.

Burri (duke lexuar) – Po ju pres lart... (Me vete.) Lart?

Ai del përsëri. Dëgjohet muzikë e Wagner-it. Gjëmime. Vetëtim. Ai kthehet krejt i hutuar. Thith një vijë kokainë dhe ulet për të mbledhur veten. Bie telefoni. Ai përgjigjet.

Burri – Alo? Policia? Ah, po... Po, unë e njoftova kolegun tuaj më parë, por... mbase u nxitova... Më vjen vërtet keq, ngatërrova numrin 99 me 66. Etiketa ishte kthyer përmbys, kuptoni? Po ta kthesh 66-ën përmbys, bëhet 99. Dhe meqë sirtari 66 nuk duhej të ishte i zënë sonte, do të thotë që të gjithë banorët e mi janë aty ku duhet... Kurse pjesa tjetër... do të ketë qenë vetëm imagjinata ime. Jo, ju siguroj, nuk kam marrë substanca halucinogjene. Jo, nuk ka nevojë të vini. Faleminderit. Po, gëzuar Vitin e Ri edhe juve...

Ai ulet, i dërrmuar.

Burri – Duhet ta lë vërtet kokainën... Po filloj të kem halucinacione...

Ai e mbaron shishen e shampanjës.

Burri – Ah, pra do të martohem brenda vitit... (Krejt i çorientuar.) Mirë, duhet të qetësohem pak, përndryshe s'do ta mbyll dot këtë vit... Një fantazmë... Ku i gjej gjithë këto histori...? Me siguri pata një përjetim të keq nga droga... Do të dremit pak. Kur të zgjohem do të jem më mirë...

Ai mbyll sytë dhe e zë gjumi me kokën mbi tavolinë.

Errësirë.

Në errësirë, ai e kthen nga ana tjetër tabelën «Instituti i Mjekësisë Ligjore – Pritja» dhe ulet përsëri sikur është në gjumë.

Dritë.

Tani në tabelë shkruhet «Parajsa – Salla e pritjes».

Pas pak, gruaja shfaqet sërish pranë hyrjes në skenë. Këtë herë mban veshur një bluzë të bardhë.

Gruaja – Zotëri? (Ai nuk reagon. Ajo bën një hap përpara dhe e thërret më fort.) Zotëri!

Ai del nga përgjumja dhe e vështron i habitur.

Burri – Po?

Gruaja (me buzëqeshje mikpritëse) – Çfarë numri keni?

Ai vështron kartonin që mban në dorë dhe lexon.

Burri – 99... (Ajo habitet. Ai e kthen kartonin.) Ah, jo, më falni... 66.

Gruaja – Atëherë jeni ju i radhës...

Ai ngrihet me hapa të pasigurt dhe del bashkë me të.

Errësirë.

Fund

Rreth autorit

Jean-Pierre Martinez lindi në vitin 1955 në Auvers-sur-Oise, Francë. Fillimisht ishte baterist në disa grupe rok, përpara se të punonte si semiolog në fushën e reklamës. Më pas nisi një karrierë si skenarist për televizionin, për t'iu përkushtuar më vonë teatrit si dramaturg.

Ai ka shkruar rreth njëqind skenarë televizivë dhe 123 pjesë teatrore, kryesisht komedi, ndër të cilat disa janë bërë tashmë vepra të njohura, si *Vendredi 13* dhe *Strip Poker*.

Jean-Pierre Martinez është sot një nga autorët bashkëkohorë francezë më të vënë në skenë. Pjesët e tij janë përkthyer në shumë gjuhë dhe janë shfaqur në më shumë se 100 vende të botës, nga Evropa në Amerikë, Afrikë, Azi dhe Oqeani.

Për t'ua lehtësuar punën trupave teatrore profesioniste dhe amatore, autori ka zgjedhur t'i vërë tekstet e pjesëve të tij në dispozicion për shkarkim falas në faqet e tij të internetit. Megjithatë, çdo shfaqje publike kërkon autorizim paraprak dhe pagesën e të drejtave përkatëse të autorit.

Të gjitha pjesët e Jean-Pierre Martinez dhe përkthimet e tyre mund të shkarkohen falas nga:

<https://jeanpierremartinez.net>

<https://comediatheque.net>

Të drejtat e autorit

Kjo vepër mbrohet nga legjislacioni për të drejtat e autorit.

Çdo përdorim i veprës, veçanërisht çdo shfaqje publike, qoftë profesionale apo amatore, kërkon autorizimin paraprak të autorit.

Riprodhimi, shpërndarja, botimi, përkthimi, përshtatja ose ndryshimi i plotë apo i pjesshëm i veprës pa autorizim nuk lejohet.

Çdo përdorim i paautorizuar mund të sjellë pasoja ligjore dhe detyrimin për dëmshpërblim.

Jean-Pierre Martinez është anëtar i SACD (Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques).

Për çdo kërkesë për autorizim për shfaqjen e një pjese, ju lutemi të kontaktoni autorin nëpërmjet faqes së tij zyrtare:

<https://jeanpierremartinez.net/en/contact-2/>

© La Comédiathèque

Të gjitha të drejtat të rezervuara.